

De teksten die we zopas hoorden lijken mij bijzonder gepast voor mensen die in het onderwijs staan. In het evangelie gaat het duidelijk om de relatie tussen meester en leerling. We zien hoe Jezus met zijn discipelen spreekt. Ik zou zeggen: hoe Jezus hun de inhoud van een les in het hart print. Ik beperk mij tot enkele opmerkingen.

De status van de leraar of de directeur vandaag is niet meer de status van de rabbi in Jezus' tijd. Ik denk niet dat iemand zich voor jullie voeten werpt om een vraag te stellen, hoe existentieel belangrijk die ook moge zijn. Maar we nemen aan dat Jezus een bijzonder iemand is. Een man knielt voor Hem. Marcus specificeert niet of die man oud of jong is, wat de parallelteksten in Matteüs en Lucas wel doen. Vandaar dat men meestal spreekt over de rijke *jongeling*. De man erkent door zijn knielen Jezus' autoriteit als rabbi en als geestelijke leider. Hij gelooft dat Jezus' boodschap een boodschap ten leven is.

Ook vandaag knielen mensen, maar soms voor de verkeerde goden: macht, geld en prestige. Maar ze knielen. En ze hebben er soms hun leven voor over. Of het leven van anderen. Ze zouden de eerste lezing moeten beluisteren: *"Ik bad om inzicht en het werd mij gegeven; ik heb gesmeekt, en mij werd een wijze geest geschonken. Ik verkoos wijsheid boven scepters en tronen, rijkdom viel bij haar in het niet"*. Woorden die iedere school zich eigen zou mogen maken. Brengen we tot wijsheid? *"Van winst ... tot wijs"*!

De vraag van de man in het evangelie klinkt als volgt: *"Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwig leven te verwerven?"*. Nu hoor ik bij sommigen onder jullie de stille opmerking: *"Dat soort vragen stellen wij al lang niet meer. Wie bekommert zich vandaag nog om het eeuwig leven?"* We kunnen de vraag op een andere manier stellen, een beetje pedagogischer uitgedrukt: hoe kunnen we onze motivaties laten leiden door de diepere dimensie van mensen, dingen en situaties? Dat is al een vorm van transcendentie, van dieper kijken dan het oppervlakkige. Sommigen zullen daaraan toevoegen: hoe kan ik later, na mijn dood, op een of andere manier verder leven? *"Wat moet ik doen om het eeuwig leven te verwerven?"* Die vraag laat ook de hedendaagse mens niet los. Sommigen beroepen zich op bewustzijns onderzoek, of zelfs op de kwantumfysica. Bestaan er parallelle universums? Onderliggend is steeds de intuïtie dat de wereld – de hele realiteit – niet alleen is wat we zien en ervaren met onze zintuigen. Maar *is* er wel iets anders, iets meer, iets diepers, iets

meer bestendig? Freud schrijft een werkje over de godsdienst met als titel: *“De toekomst van een illusie”*. Hoe kunnen we als christen getuigen van een meer-dan-nu, van een meer-dan-hier?

Eigenlijk zoekt de rijke man van het evangelie het goede, en meer nog het blijvend goede. Het goede zonder einde. Jezus antwoordt – zonder dat de draagwijdte ervan onmiddellijk duidelijk is – dat het goede niet iets is dat je kan erven, maar iemand van wie je kan houden. Daarom, steunend op de woorden “goede meester” stuurt Jezus de vraag in een andere richting en zegt: “niemand is goed dan God alleen”.

Ik zal geen verregerende exegese van de tekst geven. Ik richt mij hier tot onderwijzers. Ik denk dat we allen onderschrijven dat Gods goedheid zich verspreidt over mensen en dingen. We willen immers een positieve visie meegeven aan onze leerlingen en leerkrachten. Mijn vraag is: *zien* we God in onszelf? *Zien* we God in de leerlingen waarvoor wij staan, onze medewerkers? In alle leerlingen, in alle medewerkers, hoe tegendraads ze misschien ook zijn! We hoorden in het openingsgebed: *God is kwetsbaar aanwezig in de mensen*. Laat mij toe het bijvoeglijk naamwoord “kwetsbaar” even te verplaatsen. Dan luidt het: *God is aanwezig in kwetsbare mensen*. In kwetsbare en gekwetste mensen! Slaag ik erin om als onderwijskracht de realiteit minstens nu en dan een beetje met Gods blik te bekijken? De blik van de gelovige.

Wat ik spontaan als gewoon en normaal beschouw, is dat niet altijd in het licht van het evangelie! Als ik mij houd aan de regels en gewoon mijn werk doe, is mijn taak dan niet rond? Kan ik dan niet met de rijke man van het evangelie zeggen: “Dat heb ik al steeds onderhouden”? Wat hij steeds onderhouden heeft zijn fundamentele basisprincipes: niet doden, niet stelen, vader en moeder eren... Als ik mijn werk goed doe en de basisprincipes van goed onderricht respecteert, als ik “excellent” ben, dan kijkt Jezus wellicht ook mij liefdevol aan. Maar misschien verwacht Hij meer. Misschien wil Hij mij uit mijn comfortzone halen. Misschien moet ik een ernstiger prijs betalen, zodat mijn onderwijstaak een echte roeping wordt. Het is niet gemakkelijk om gewoonten los te laten en risico's te wagen waar we de uitkomst niet van kennen. “Voor een kameel is het gemakkelijker door het oog van een naald te gaan, dan voor een rijke – voor een excellent iemand – in het Koninkrijk Gods te komen”.

In sommige situaties kunnen we, zoals Jezus' leerlingen, er alleen maar verbijsterd bij staan. Hoe kom ik er nog toe? Hoe kan ik blijvend geduld opbrengen voor die en die leerling of ouder? Hoe kan ik van collega's houden die mij het leven moeilijk maken? Aan zijn leerlingen antwoordt Jezus: *“Dit ligt niet in de macht der mensen, maar wel in die van God: want voor God is alles mogelijk”*. Ook dat klinkt ons raar in de oren. Ik zal dit niet lichtvaardig aan iemand zeggen. “Je hebt het moeilijk, hé. Geen

schrik; Voor God is alles mogelijk!". Neen. Zo'n uitspraak is gemakkelijk naast de kwestie. Maar Jezus vraagt soms alles prijs te geven *"om Hem en om de Blijde Boodschap"*. Hij belooft wel dat we alles honderdvoudig zullen terugkrijgen (wat dat dan ook moge betekenen), maar hij voegt er nog aan toe: *"(nu) met vervolgingen en in de toekomstige wereld het eeuwige leven."* *emHemHem* Ja, hier komt het eeuwige leven terug waarover we het hadden in het begin. Dat eeuwige leven dat verondersteld wordt aan alles zin te geven en alles waard te zijn. Dat eeuwige leven dat we ons niet kunnen voorstellen. Vandaar de verleiding om er maar niet aan te denken.

Ik vat even samen welke elementen in onze evangelietekst mij belangrijk lijken voor ons? Jezus staat centraal. Hij is de "Goede Meester". Ik kan zijn liefdevolle blik op mij voelen rusten. Jezus is ook degene die mij eventueel vraagt om alles – of veel – te verlaten om Hem te volgen. Hij vraagt dat niet aan iedereen. Aan wie dan wel? Aan mij per toeval? *Wat* vraagt Hij eigenlijk aan *mij*? Hij stelt de zaken niet rooskleuriger voor dan ze zijn, want wie Hem volgt kan rekenen op vervolgingen (die van heel verschillende aarde kunnen zijn). Meer nog: van mij wordt misschien gevraagd dingen te doen die ik uit mezelf niet in staat ben te doen. Dan kan mijn geloof me een kracht geven die ik elders niet vind, als ik het maar doe *"om Hem"* en om het eeuwige leven... om God.

We zongen het zopas:

*"Laat uw Naam ons leven worden, / rode draad in ons bestaan,
ankervast, vandaag en morgen, / kracht en moed om door te gaan."* (Tussenzang)